

JZD

Po válce jsem patřila mezi nejbohatší sedláky v naší obci. Měla jsem se opravdu dobře, protože jsem po otci převzala celý statek a starala jsem se se svým mužem o celé hospodářství. Vlastnili jsme tři krávy a ostatní dobytek, dvě pole, traktor.

Brzy se však začalo mluvit o JZD. Nemohla jsem tomu uvěřit! Jak nám můžou vzít naše pole a dobytek a znárodnit ho? Nerozuměla jsem tomu a vůbec se mi to nelíbilo. Své postavení a celý svůj majetek jsem si získala svou pilnou a těžkou prací, učila jsem se od dědy a otce, byly v tom hodiny dřiny. Nedovedla jsem si představit, že někdo jen tak přijde a všechno mi sebere. Jenže na mě začali tlačit, abych do jednotného družstva také vstoupila. Vyhrožovali mi, že mi pole vymění, že budu muset odevzdávat velkou část výrobků, že na mě poštvou lidi z vesnice, že mě zavřou do vězení a označí za vlastizrádce. Byla jsem opravdu vystrašená a na dně se silami. Hospodářství živilo celou naši širokou rodinu. Co by bylo s dětmi, kdyby mě a manžela zavřeli? A co s námi bude, když nám všechno vezmou? Jenže strach o rodinu a celou naši existenci byl větší.

Sebrali nám všechny dobytek a pole. Odvezli i traktor. Zůstaly nám holé ruce, ale byli jsme zdraví a spolu. Bála jsem se, že kdybych nevstoupila, skončila bych ve vězení a živá se z něj už nikdy nedostala. Neviděla bych vyrůstat svoje děti, nenaučila bych je, co to je svoboda, nemohla bych svůj příběh převyprávět svým vnoučatům.